

RECEPTI ZA SREĆU

ANA ĐOKIĆ

■ Laguna ■

Copyright © 2008, Ana Đokić
Copyright © 2009, ovog izdanja, LAGUNA

Nama

08

SANDRA

RECEPTI ZA SREĆU

– A vi ste ona s televizije?

Taksista okreće glavu prema njoj. Nasmeši mu se svojim *Dobro večer, dragi gledaoci* osmehom i kaže:

– A eto.

– I žena i ja gledamo *Recepte za sreću*. Odlična emisija. Samo nikako ne možemo da vas dobijemo na telefon. Zovemo, zovemo, ali je uvek zauzeto.

– I ne možete nas dobiti. Emisija se snima ranije.

Želi da mu objasni kako je to što on gleda samo snimak, i da se uživo primaju isključivo pozivi za ankete. A na anketama već tri meseca radi jedino Goca, koja ne može u isto vreme da prima pozive na sve tri telefonske linije. Sve bi to htela da mu ispriča, ali taksista je prekida.

– A nije ranije, nije. Emisija uvek ide tačno u devet sati – uverava je.

Uzdahne pa kaže:

– Ma da, naravno, samo vi zovite – i okrene glavu prema prozoru.

Dok u raspadnutom jugu juri prema Beograđanki, proklinje sebe što je i ovoga puta na ulici zaustavila prvi taksi. Ceo

auto se tresu. Sreća je što ne doručkuje, inače bi se ispovala pravo na šoferšajbnu. Drugi put će, pre nego što podigne ruku, dobro pogledati kakav joj taksi ide u susret.

– I šta kažete na sve ovo što nam se dešava?

– Ah – uzdahne neutralno.

Naučila je da bude oprezna. Danas čovek više ne zna s kakvim sve ludacima može da ima posla. Uostalom, što bi Boba rekao, ljudi su najpametniji dok čute. A i on se nešto ućutao. Nije joj se javio već tri dana. Možda je bolestan?

– Je l' vidite vi te Amerikance? Pa to je sramota šta sve oni sebi dozvoljavaju. Da smo mi postupali sa Šiptarima na Kosovu kô oni sa svojim Indijancima, ne bismo sad imali ovakvih problema...

– Ah – nastavlja sa neutralnim odgovorima, zagledana u trolejbus koji mimoilaze. Taksista drži gas do daske i ona samo čeka kad će se auto raspasti. Jednoga će se dana sve oko nje raspasti, a ona će i tada s lažnim osmehom pozdraviti drage gledaoce i najaviti još jedne *Recepte za sreću*. Danas će biti gusto u montaži. Jučerašnji su gosti na snimanju bili preopširni. Ivan joj je sve vreme mahao iza kamere i davao znake da ih prekine, ali ona za to prosto nije imala snage. Čitala je, smeškala se i klimala glavom slavnoj operskoj pevačici i još slavnijem psihologu, koji su žestoko raspravljali može li pojedinac biti srećan u zemlji u kojoj je ceo narod nesrećan. Nije se previše uzbuđivala zbog njihove predugačke polemike. Znala je da će pola toga što oni s tolikom važnošću nadugačko izlažu pred kamerama, ona kasnije jednostavno izrezati u montaži.

– Nikad ja ne bih išao u Ameriku! – konstatuje taksista.

Ne bi ni ona. Dovoljno je što su mama, tata i Ana u Los Anđelesu.

– Tamo su sve sami narkomani i kriminalci.

I glupače koje se skupo prodaju, dodaje u sebi.

– To je potpuno lud narod.

Zlurado potvrđuje, pomišljajući na svoju sestru. Svaki put kada dođu iz Amerike, njeni joj roditelji s oduševljenjem satima pokazuju sestrine fotografije. Ana i Džordž ispred svoje vile na Beverli Hilsu, Ana u bikiniju na plaži, Ana na koktel partiju kod prve komšinice Samante Broker, poznate političarke konzervativne stranke. Ana i Džordž zagrljeni ispred Nijagarinih vodopada, Ana vozi rolere na Sanset bulevaru dok dva crnca bulje u njeno dupe u šorcima, Ana i mama ispred *Kartijeovog* izloga, Džordž i tata igraju šah u vrtu dok ih Ana gleda, Ana kuva rakove u bungalovu na Baliju, Ana za Dan zahvalnosti stavlja pečenu ćurku na sto, Ana ovo, Ana ono... Puna su im usta Ane. A ona poludi na svaku njenu fotografiju. Dobije pravi mali nervni napad. Onako iskvarcovana, bez ijedne borice, uvek nasmejana, fantastičnih belih zuba i duge plave kose, Ana izgleda savršeno. Da ne zna kako je reč o njevoj starijoj sestri, ne bi joj dala više od dvadeset pet godina. Može da se kladi da ni Anin dragi Džordž nema pojma koliko mu je ženica zapravo matora. Kao, nije išla na zatezanje. Nije, šipak. Kao da je slepa pa ne vidi da je Ana podigla sise, napumpala usne i ko zna šta još. Najviše je oduševljava kad rođeni roditelji počnu da je uveravaju kako je Ana oduvek bila plavuša. Zar misle da je ona blesava? Da nije u istom stanu odrastala s pet godina starijom sestrom? Da je zaboravila Anine smeđe dlake koje je svakoga jutro ostavljala u lavabou i kadi? Da se ne seća njenih smrdljivih čarapa i prljavih gaća koje je bacala po celoj sobi i njenog večitog kukanja kako se uvek u svemu *popušta Sandri*. Zar je ona jedina koja se svega toga seća? Ili se prošlost u međuvremenu izmenila? Možda je nekim čarobnim štapićem prebrisano to vreme i sad je ona ta koja je oduvek bila džangrizava i stara, a njena starija sestra je postala porodična ljubimica?! *A ti si se, Sandrice, zapustila*, prvo je što joj kaže njena draga majka kada istroši

sve priče o Ani. *Trebalo bi da se ošišaš i staviš pramenove* – savetuje, sažaljivo je posmatrajući. *Već ti se vide prve sede. A i obrazi su ti se opustili. Trebalo bi da radiš vežbe za lice. Ana ih svakodnevno radi. I vozi rolere. To blagotvorno deluje i na um i na telo. Zašto ih ti ne voziš? Gde da vozi rolere? Na Slaviji, možda?! Pre godinu dana, kada su poslednji put bili u Beogradu i maltretirali je pričajući kako jadno izgleda, odgovorila im je kako ne bi izgledala ništa lošije od Ane da je obavila upola manje plastičnih operacija. Odmah su povikali: *To nije istina. Ana nije išla ni na kakva zatezanja. U pitanju su njeni mladalački geni. Mladalački geni?! Zašto onda ona ne izgleda kao da joj je dvadeset?! Zato što si ti, Sandra, pokupila tatine gene. A u njegovoj porodici sve žene iznad tridesete izgledaju kao tetke.* Na ovu je genijalnu izjavu njen otac samo potvrdno klimnuo glavom, dok je majka nastavljala: *Tvoja je sreća što te šminkaju profesionalci tako da ti se barem na televiziji ne vide bore i podočnjaci.* Obožava kad joj rođena majka daje ovakve komplimente. Prosto obožava! Da barem zna kad treba da prestane, ali ne, ona nastavlja priču o tome kako je prelepa Katrin Denev jednom prilikom izjavila kako svaka žena treba da počne da se neguje već s petnaest godina pa će onda i u četrdesetoj izgledati kao da joj je dvadeset. *A ti, Sandrice, uopšte ne vodiš računa o sebi. Ana ti svaki put pošalje silne kozmetičke preparate, ali ti ih i ne otvoriš.* Istina je, Ana joj svaki put po roditeljima pošalje gomilu jeftinih dezodoranasa i kojekakvih gluposti koje kupi na rasprodaji. Zadnji put je od nje dobila tri velike tube kreme protiv celulita kojima je rok trajanja istekao pre dve godine. Pre pune dve godine! Šta Ana misli, da je ona nekakav kontejner?! Da treba da padne u trans od sreće što joj draga sestrice šalje neka američka sranja kojima je istekao rok trajanja? Bezobzirna glupača! Neka maže svoje dupe kremama protiv celulita! Uostalom, oduvek je Ana bila ta koja je imala guzicu kao*

trokrilni orman, koju je svima ponosno pokazivala. I na koju su se palili svi frajeri. A njenu guzu sasvim prosečne veličine niko osim Gorana nikada nije ni primetio.

Život je blesav. I nimalo nije fer.

– Sve bih ja to po kratkom postupku! Na električnu stolicu i gotovo! – zaključuje taksista.

U svakom slučaju, ne može reći da joj Ana nedostaje.

– Tad bi bio mir u svetu. A ne ovako. Da stalno neko nekome pretili bombama.

Sad sigurno svima govori da ona ima stariju sestru. U stvari, ne mora nikome ništa ni da govori. Njihova lica dovoljno govore sama. Svaki put kad joj se roditelji pokupe nazad u Ameriku, nju ostave s glavom punom Ane. Ne može po mesec dana ni da se pogleda u ogledalo, toliko je samoj sebi odvratna.

– A šta i da se očekuje od naroda koji samo pije koka-kolu, žvače žvake i jede čips i hamburgere. Kako bi i bili zdravi u glavi kad se tako nezdravo hrane?! Je li tako?

Možda bi ipak trebalo da krene na dijetu? Neku koja usporava starenje kože. Ili da ode na plivanje? Nekada je svakoga jutro na tepihu u dnevnoj sobi po pola sata radila jogu, ali otkad su ga, pred Anino venčanje, tata i mama poklonili Džordžu u znak zahvalnosti što je pristao da se oženi njihovom starijom ćerkom i tako im svima omogući večni boravak u zemlji snova, ostala je bez svog najdražeg mesta za vežbanje. Da su mu barem u znak zahvalnosti umesto persijskog tepiha dali onaj odvratni zeleni trosed i dve fotelje iz dnevnog boravka! Ovako, bez svog dragog persijanera, na kome je kao klinka satima sedela zagledana u njegove šare, tvrdi parket više joj se ne čini idealnim mestom za „pozdrav suncu“. Njena gimnastika sada se svela na petominutnu jutarnju vožnju bicikla u krevetu, dok je s Aninog kreveta posmatraju lutke i plišani medvedići. Koliko je samo puta molila mamu

da se to sve makne, ali ne. Soba mora da bude ista kao onda kada je Ana otišla od kuće, jer ako jednog dana poželi da se vrati, sve mora da je dočeka onako kako je ostavila. Ništa se ne sme baciti! Kao da živi u muzeju u kom ne stari ništa osim nje. Ponekad ima osećaj da je i sama deo ostavljenog inventara. Može da se kladi da bi Ana pre prepoznala svoje glupe plišane medvede nego rođenu sestru. Na sve njene proteste kako je potpuno suludo da ona, koja već godinama živi sama u stanu u Beogradu, i dalje spava u dečjoj sobi okružena Aninim debilnim igračkama, njeni roditelji samo slegnu ramenima i pokupe se kod obožavane ćerke u Ameriku. Stalno odlaze jer njima *ne prija depresivna atmosfera Beograda*. Kao da njoj prija! Ali nikad im se ne bi pridružila i živela u kući s Anom i njenim mužem, kojem ni pedeset plastičnih operacija ne može oduzeti njegovih sedamdeset pet godina. Tip je stariji od njihovog oca. Odvratno! Kako Ana uopšte može da se tuca s nekim starcem smežuranog kurca?!

– A šta fali našem narodu? – opet se javlja taksista.

Šta fali? Ako počne da nabraja, neće se do prekосуtra zaustaviti.

– Mi se još uvek manje-više zdravo hranimo i zato smo manje-više zdravi i u glavi.

Htela bi da upita taksistu šta on to jede kad je tako pame-tan, ali prećuti.

– I šta će nama ta Evropa? Hoće li nam ona rešiti probleme s Kosovom?

– Bila je jedna emisija i na tu temu – kaže umesto bilo kakvog suvislijeg odgovora.

– A je l' te? – iskreno se čudi taksista. – Biće da mi je promakla.

– Biće – odgovara dok u retrovizoru posmatra svoje smrknuto lice. Boba joj je rekao da je u poslednje vreme stalno namrgođena a da toga nije ni svesna. Osim onih oko usana,

već su joj se urezale i dve bore na čelu. Možda bi stvarno trebalo da počne s nekim vežbama za lice? Ili da se pomiri s činjenicom da je počela da stari?

– Nešto ste ćutljivi – zaključuje taksista dok uz škripu kočnica zaustavlja auto ispred Beograđanke. – Problemi na poslu?

Problemi u privatnom životu, htela bi da kaže. Ali umesto da bilo šta odgovori, samo neodređeno klimne glavom, ponovo se nasmeši uvežbanim televizijskim osmehom, izvadi iz novčanika dvesta dinara, i kaže:

– Zadržite kusur – i izađe iz taksija.

– Hvala. I puno sreće! – čuje kako joj dovikuje taksista.

Sreća? Koliko god o njoj svakodnevno pričala na televiziji, svoj recept još uvek nije pronašla.